

„EGY TÖRTÉNET A MEGVÁLTÁSRÓL,
A MEGBOCSÁTÁSRÓL ÉS A FÁJDALMAS IGAZSÁG
GYÓGYÍTÓ EREJÉRŐL... LÍRAI ÉS SZÍVSZORÍTÓ!”

THE NEW YORK TIMES

EMILY MURDOCH HA MEG- TALÁLSZ

GABO

1

ANYA MINDIG AZT MONDJA, MINDEGY, MILYEN SZEGÉNY A' EMBER, MIND-egy, hogy módos vagy éppen nincstelen, hogy a küszöböt rágja, vagy a templomban egerészik, a legjobb dolgok a' életben ingyen vannak. Mint amikor a vakítóan fehér fényű reggel gyémántként tükröződik a patakunk felszínén. Vagy a patak, úgy magában, ahogy csobog, ahogy bugyog, gügyög, mint Nessa, amikor még kisbaba volt. A boldogság ingyen van, anya mindig ezt mondja; a ránk pislogó csillagok éjjel, a fák, akik ledobják nekünk fáradt karjaikat, hogy tüzelhessünk, a bőrünk, amelyről leperreg a víz, a szél figyelmeztető suhogása a diófalevek között, mielőtt a fa termése a fülünkbe pottyanna.

Lehet, hogy ez a дума leginkább egy kábult drogos szövegére hasonlít, de szeretem a *szabadság* hangjait, akár-mennyire magasztosan hangzik is. A bab is szinte ingyen van, vagy legalábbis nagyon olcsó, és itt a' Obed Wild and Scenic River Nemzeti Parkban, amelyet Százholdas Pagonynak is neveznek, legalább száz különböző elkészítési módját kell ismernem, a száraz, vízben áztatós formá-

jától kezdve a konzervbabig – a csicszerlibabot és a vörös babot...

Nem tűnik túl hasznos tudásnak. Ez csak bab, végül is csak a' étel, amitől mindenki recsegőset fingik, ahogyan a húgom mondta régen mohón vigyorogva. De amikor a vadonban élsz, ahogy Jenessa és én, elektromosság meg vízvezetékek nélkül, amikor a' anyád ki tudja, mióta lelépett, egyedül hagyva a kilencéves húgoddal, akinek állandóan úgy zúg a gyomra, mintha a nagy kaliforniai földrengés epicentrumjában lennénk éppen... Szóval a bab elkészítésének változatos módja valójában a' egyik legfontosabb problémánk.

Ezen gondolkodom, miközben vizet öntök a csorba porcelánkancsóból a karcos aljú edénybe, és megtáncoltatom a kék lángot a Bunsen-égőben. Szóval azon, hogy hogyan lehetne más a' íze a babnak ma este, mint amilyen eddig volt. Azt kívánom, bárcsak maradt volna némi vaj a legutóbbi vajás kenyérről, ami nem maradt, és egyébként sem nagyon maradhat, mert a vaj hűtést igényel.

Egyszer anya majd megjelenik a semmiből, egy nagy barna papírzacskóval a kezében, tele kifőzött kajákkal, amiket a városból hozott. És akkor majd mindenre, amit eszünk, olyan vastagon kenjük a vaját, amilyen vastagon a szarvas tetemét szokták belepni a legyek; boldogan pazaroljuk majd azokat a finom aranyrudakat.

Anyá azt mondja, vaját lopni is ingyen van. Egészen addig, amíg el nem kapnak.

(Azt is mondja, hogy használjam normálisan az a-t és az azt, mert attól, hogy ő elharapja az az végét, nekem még nem kéne. Nem kellene, azt mondja, beszéljek úgy, mint egy hölgy, és mert ő egy őserdőben érzi otthon magát,

Jenessának meg nekem még nem feltétlenül kell így éreznünk.)

De legalább van kenyerünk. Még jó, hogy Nessa most nincs itt, és nem látja, hogyan kapirgászom le a zöldes részt a széléről. Ha óvatosan kaparod le, egyáltalán nem érezni a penészt, ami egyébként pontosan olyan illatú, mint a talaj egy esősebb hónapban.

Csatt-huss!

Reszketve vájom bele a rozsdás konzervnyitó élet a konzerv tetejébe. *Nessa?* A levelek recsegése és a gallyak roppanása egy gondatlan talp alatt, a' összetéveszthetetlen hang, amelyet egy télikabát ad ki, ha egy fa törzséhez ér, valahogyan túl erős zaj ahhoz, hogy Jenessa keltse, az a Jenessa, aki szövetkabátot hord, és olyan óvatosan lépked, mint egy indián. *Anyá?* A fák közeit pásztázom a sárga cipzár után kutatva anya menő sídzsекijéről; azt messziről ki lehet szűrni. De sárgát csak a' ágak közt kivilágló levelek fényében látok.

Azt képzelem, hogy szarvas vagyok a célkeresztben; a szívem hozzácsapódik a mellkasomhoz, a szemem olyan tágra nyílik, mint amilyen üresek most a sziklára halmozott tányérjaink. Csak a szememet mozgatva észreveszem a vadászpuskát, ami éppen csak egy karnyújtásnyira van már tőlem; mégis a megkönnyebbülést sóhajtom ki magamból.

Nem várunk senkit sem. Arra gondolok, hogy nézhetek ki most: elképzelem kopott, földig lógó ruháimat, lelapuló tincseimet, amelyek leginkább túlfőtt spagetti tészta emlékeztetnek. A védelmemre szól, hogy a' utóbbi időben még a szokottnál is jobban rákattantam a hegedűre, ahogy anya mondaná, ráfűggttem egy darabra, amit igyekeztem

tökéletesen eljátszani, szóval a' elmúlt napokban semmi nem érdekelt ezen kívül, a külsőm meg pláne nem. És itt, a Tennessee-őserdőben, valljuk be, ez nem is számít igazán. Az évek során egy-két eltévedt turistával ha találkoztunk, mióta anya elvonszolt minket ebbe a lepusztult táborba a' erdő közepén.

Erőteljesebben koncentrálok a hangokra. *Semmi*. Talán megint csak turisták. Átfésülöm a hajam a' ujjaimmal, és próbálok lesöpörni a' egyébként ragadós mocskot a farmeremről.

Néha, amikor megláttam a tükörképem egy bevásárlóközpont üvegében, nem ismertem magamra. Ki lehet ez a' ápolatlan, vézna, szöcskelábú lány? A' egyetlen tükrünk itt egy üvegdarab, amit egyszer a levelek között találtam. Csak küklopszként látom benne a szemem – a fél orrcimpámat, a felső ajkam V alakját, a fülcimpámon meredő szőrpihéket tudtam megnézni benne.

– Hét év szerencsétlenség – mondta anya, miután meglátta a szilánkot; pedig nem is mi voltunk azok, akik eltörték. A szerencse sincs ingyen. És ez a hét év lehetne akár tíz, húsz év is, ha rólunk van szó; a szerencse körülbelül olyan ritka erre, mint a vaj.

Hol lehet Nessa? Leguggolok, tekintetemmel a talajszintet pásztázom egy megfelelően letört gally vagy ág után kutatva, amelyet fegyverként használhatok, ha sikerül kicseleznem a vadászpuskást. A tegnapi vihar után van miből választanom. A léptek újra ropogni kezdenek a száraz leveleken, a zajt a lakókocsi irányából hallom, és azt remélem, Nessa még egy darabig nem ér vissza a tündérvadászattól. Jobb, ha a' idegenek úgy távoznak innen, hogy fogalmuk sincs arról, hogy van itt rajtuk kívül más is.

– Carey! Jenessa!

Mi van?

A lélegzetem lihegéssé gyorsul, a szívverésem szívrohamba fordul. Ez egy férfi, akinek a hangját bár nem ismerem, ő pontosan tudja, kik vagyunk. *Anya barátja lehet?*

– Lányok? Joelle!

Anyát Joelle-nek hívják, csak ő most nincs itt, hogy válszolhasson. Valójában mi sem láttuk már több mint egy hónapja, talán mára két hónap is eltelt. A' utóbbi napokban már kezdtünk aggódni miatta. És persze még van elég babunk, hogy kitartsunk még egy hétig (vagy tovább), ez a' első alkalom, hogy anya ilyen hosszú időre elment anélkül, hogy egy szót is szólt volna. Még Jenessa is aggódni kezdett. A' arca számomra olyan, mint egy nyitott könyv, még akkor is, ha hang alig jön ki a torkán.

Nem egyszer kaptam már rajta, hogy tátog a konzervek és a gázpalackok számlálása közben, és nem kellett mondania semmit, tudtam, mire gondol, mert én is attól tartottam, hogy kifogyunk a szükséges dolgokból, mielőtt anya visszatérne. Ha visszatér. Ez a gondolat számomra is elég sötét volt ahhoz, hogy saját csöndbe burkoljon egy időre.

A húgom nem beszél sokat. Ha mégis, akkor csak nekem, csak ha egyedül vagyunk, és akkor is csak lepke-szárnyú suttogást. Mire Ness betöltötte a hatot, anya már annyira aggódott miatta, hogy Robin álneven elvitte valami csini terapeutához a városba, aki megállapította, hogy Nessának szelektív mutizmusa van. Bármit is mondott neki anya, semmi sem ijesztette meg, és semmi sem volt képes megtörni őt.

– Carey? Jenessa!

Befogom a fülem, és próbálom semmissé tenni a minket szóló hangot.

Furcsa is egy férfi hangját hallani, amikor mindig csak lányok közt vagyok.

Régebben szerettem volna egy apukát, olyat, amilyenről a könyveimben is olvastam, de az, hogy néha ezt kívántam, egy dolog. A saját apámra egyáltalán nem emlékszem; egy emlékem van róla, de anya mindig kinevet, ha előhozom. Nem tudom, hogy kínos vagy inkább vicces, hogy a' egyetlen emlékem apámról a *hónalja*. Anya mindig azt mondta, a fenyő és a tölgyomoha illatának emléke egy akkoriban divatos dezodormárka, a Brut jellegzetes illata, aztán mindig ideges lett, mert nem emlékeztem erre a márkára, és mert túl sok kérdést teszek fel, és mert kiürült a laposüvege.

– Minden rendben lányok, gyertek elő!

Mi a fenéért nem húz már el innen? Mi a francot gondol anya? Nem érdekel, mennyi pénzt ajánlott neki, nem fogom azt megtenni többé, és kinyírom, ha csak egy ujjal is hozzáér Jenessához.

Csak annyit tehetek, hogy itt maradok, és megvárom, míg elmegy. Ez a terv, ez a' egyetlen tervem, egészen addig, amíg meg nem látok valami rózsaszín táncot a' erdő barna és zöld színei között, amíg ki nem szúrom azt a vajszőke haját, amely egy tündérvilágból libben a szemem elé.

Nézz fel! Bújj el!

De már késő – meglátta.

Nessa hirtelen megbotlik, a szája tátva marad, s kiszalad rajta egy sóhaj. A fejét először balra, majd jobbra fordítja. A férfi azt gondolhatja, menekülő utat keres, de én

mindenkinél jobban ismerem a húgom, Istennél is jobban, és tudom, *utánam* kutat.

A' én gondatlan talpam alatt is megcsikordul a föld, felemelkedek, és Nessára nézek, aki rögtön észrevesz, és szinte átrepüli a' erdőt a karjaimba. A fejünk egyszerre fordul a másik irányba, egy vészna arcú nő felé, aki ferdén áll előttünk; cipőjének egyik sarka mélyen belesüppedt a földbe.

Jenessa úgy tapad hozzám, mint egy pióca, a lábait szorosán a derekam köré fonja. A hajának édes, napsütötte illatába a gyomrom is belefájdul. Mint egy kutya, úgy szagolom ki belőle a félelmet, de az is lehet, hogy csak a sajátomat érzem. Megrázkódom, megkeményítem a tekintetem, és összeszedem magam, mert itt csak én parancsolok.

Se a nő, se a férfi nem mozdul. *Nem tudják, hogy nem illik bámulni? Akár városi népség, akár nem...* A nő átnéz a férfin, a tekintete bizonytalan, a férfi a nő felé biccent, mielőtt újra ránk szegezi megingathatatlan tekintetét.

– Carey és Jenessa, igaz? – kérdezi a nő.

Bólintok, aztán megbánom, hogy a' „igen, hölgy... em” gyáva nyikkanásként csúszik ki a számon. Megtorpanok, megköszörülöm a torkom, és újra próbálkozom.

– Igen, hölgyem. Én Carey vagyok, ő pedig itt a testvérem, Jenessa. Ha anyát keresik, elment a városba néhány dologért. Segíthetek valamiben?

Nessa fészkelődni kezd a szorításomban, én válaszul leeresztem a karom. Szerencsére nem remegek, végzetes lenne, ha Nessa látná rajtam a félelmet, de őszintén szólva úgy érzem, a belsőm halálosan reszket.

Lehet, hogy a templomos arcok küldték őket. Talán anya szedett ki belőlük némi pénzt. Talán belebeszélték Jézust. Vagy kaját hozatott velük.

– Maguk Jehova tanúi, vagy valami efféle? – folytatom. – Csak mert nem vagyunk érdekeltek abban, hogy valaki a' égből a segítségünkre siessen.

A férfi egy köhintéssel próbálja elrejtetni a mosolyát. A nő a szemöldökét ráncolva üt agyon egy szúnyogot. Lát-szik rajta, hogy kényelmetlenül érzi magát a' erdőnkben, hol rám, hol Nessára néz, majd hevesen megrázza a fejét. Lelapítom a hajam, és a mozdulattal felszabadul a' én hajam illata, amelyben pézsmaszag és a napfény illata keveredik össze. A nő gesztenyebarna hajának néhány tincse kikúszik a kontyából, eszembe juttatja Nessa egyik heves viadalát a' erdő indáival, amelyek kígyókként gabalyodtak rá a nyakára. Túl meleg van a' őszhöz képest.

Még innen is megérezem, hogy a nő ma reggel mosta meg a haját. Trendi virágillata van, nem úgy, mint a mi szappanconkjainknak, amivel mi mossuk a miénket.

– Van ott egy asztal meg székek, ha le akarna ülni – mondom, de igazából abban reménykedem, hogy nem akar. A nő bólint, és én mutatni kezdem a' utat a tisztásunkra. A tisztásra, ahol a tűzrakó helyünkben még ott a ropogás és a füst a' aprófa alatt, ahol a konzerveinket fémszekrénybe zárva, egy fára függesztve tartjuk, ahol a' összecsukható asztalunk áll, körülötte mindenféle székekkel: két fém, és egy fonott alkalmatossággal, valamint két tuskóval, amelyre vastag, huppanós párnákat tettünk.

Mindketten helyet foglalnak. A férfi a fémszéket, a nő a rönköt választja a legtisztább párnával. Nessát a fonottba penderítem, így mi a' asztal másik oldalán maradunk. Állva maradok, és hagyok némi helyet, ha menekülőre kellene fognunk a dolgot. Mondjuk, egész normálisnak látszanak, nem tűnnek se gyerekrablóknak, se dílereknek,

se bolond templomi népségnek. A nő kifejezetten fontos embernek tűnik a butikból való kávébarna kosztümjében. Ez a tény valójában még inkább megrémít, mint az előbbi eshetőségek.

Némán figyelnek, amint a hegedűmet óvatosan a tokjába pakolom, és egy kancsóból vizet öntök három aprócska csészébe. Szívesen elmondanám nekik, hogy felforraltam a vizet, és hogy a patak egyébként is tiszta, de végül inkább mégsem mondok semmit. A víz kiporciózása közben megakad a szemem a körmeimen, minden egyes vastag, hepehupás felületű körmöm alatt jó nagy koszréteget pillantok meg.

Másodjára lépek rá Nessa lábára, már könnyek szöknek a szemébe. Megsimogatom a fejét, majd visszaállok a eredeti helyemre, és karba tett kézzel várok.

– Te nem akarsz leülni? – kérdezi tőlem a nő; a hangja furcsán megnyugtató.

Nessára pillantok, aki fészkelődik, és félénken szürcsöli a vizet, majd nemet intek. A nő rám mosolyog, mielőtt a aktatáskájában kezd matatni. Egy vastag irattartót húz ki belőle, ami tele van papírokkal. A fedelén egy fehér címke áll, még így, fejjel lefelé is el tudom olvasni: *Carey és Jenessa Blackburn*.

– Mrs. Haskell vagyok... – mutatkozik be.

De egy pillanatra elhallgat, és a húgomra pillant, aki pár csepp vizet önt egy rozsdás kupakba. Mind azt nézzük, ahogy Nessa egy kövér bogarat kutat a egyre haldokló avarban.

Bólintok, mert fogalmam sincs, mit mondhatnék. Nehéz tartani vele a szemkontaktust, amikor ennyire magamon érzem a férfi tekintetét. Látom, ahogy egy könny-

csepp gördül végig a frissen borotvált arcán, és meglep, hogy még csak meg sem próbálja letörölni. Egy kirakós darabkái lebegnek a szemem előtt, és a kép, ami összeáll előttem, görcsbe rándítja a gyomromat.

Ő nem mutatkozott be, és bár nincs benne semmi ismerős, hirtelen mégis megvilágosodik előttem, kicsoda lehet.

Brut volt a neve. Soha többé nem tudom majd úgy megszagolni, hogy ne jusson eszembe, mit tett velünk.

Az emlékek hidat vernek a múltba, és hirtelen újra öt vagyok, és szaladok, a babámat pajzsként a mellkasomhoz szorítva. Anya üveges tekintettel motyog összevissza, egészen addig mismásolva a választ, míg a könnyek és a vér sós-fémes íze el nem feledteti velem, mi volt a kérdés.

– Tudod, miért vagyunk itt?

Mrs. Haskell próbálja megfejtetni a' arckifejezésem, amikor a gyomromba hirtelen liftezni kezd... a bab, természetesen. A főtt bab... hidegen a konzervből, az az édes fajta, amit Nessa is úgy szeret. Úgy érzem magam, mint egy jósnő, aki előre tudja a hamarosan elhangzó szavakat, amelyek kiforgatják a helyükről a' eget és a földet, és átrendezik mindazt, ami valaha kedves volt számunkra.

A nőt bámulom, várva a' elkerülhetlent.

– Azért vagyunk itt, hogy hazavigyünk titeket, Carey.
Haza?

Megvárom, míg megáll alattam a talaj, és a bokrok közé rohanok, hogy kiengedjem magamból a babot. A haragom úgy égeti a belső szerveimet, mintha erdőtűz pusztítana odabenn. Megfordulok, csípőre tett kézzel bámulok a nőre, aki megborzad, amint a számat a pólóm ujjába törölöm.

– Az lehetetlen, hölgy'm. Mi most éppen itthon vagyunk. Itt élünk a' anyákkal.

– És hol van az anyukátok, drágám?

Rásandítok, nincs az a' isten, hogy bedőljek a drágám-dumának.

– Ahogy mondtam, anya a városba ment, hogy feltöltse a készleteinket. Kifelé... kifogytunk néhány cuccból, és...

– Mikor ment el?

Hazudnom kell. Jenessa már szinte hiperventillál, egy idegroham szélén egyensúlyozik éppen. Közelebb szökdel hozzám, megragadja a kezem, és olyan erősen szorítja, hogy elfehérednek a' ujjaim.

– Anya ma reggel ment el. Szerintem még sötétedés előtt vissza fog térni.

Én is megszorítom Ness kezét.

– Anyukád azt mondta, több mint két hónapja már. Tegnap kaptuk meg a levelét.

Mi van?

A vér kiszalad a fejből, a fülem sípolni kezd. Egy ágért nyúlok, amiben megkapaszkodhatok. *Biztosan rosszul hallottam.* De a nő, mintha tudná, mire gondolok éppen, sűrű igeneket int a fejével, a tekintetében olyan *sajnálomokkal*, amiket nem akarok hallani.

– Mi... miféle levél?

Jenessa hulló könnyei megcsiklandozzák a karomat, de nem engedhetem el a kezét. Nekem dől, és újra lángra lobbanok mérgemben. *Nézd, mit tettek a húgommal. Anyának igaza volt: a többiekben nem lehet megbízni. Csak tönkreteszik a' életünket.*

Mrs. Haskell részvétteljes mosolyt vesz elő, egy begyakorolt mosolyt, láthatóan nem mi vagyunk a' első, se a'

utolsó áldozatai. Azon gondolkodom, hány kölyök állt már előtte így, ezeken a' ingoványos szavakon csüngve, amelyek hirtelen változtatnak meg mindent. Tuti, hogy több mint száz ilyet nézett már végig.

Bár főleg szomorúságot látok a szemében, feltűnik benne még valami jól ismert lágyság is, valami, amit leggyakrabban a Százholdas Pagonyban barangolva tapasztalunk meg, vagy akkor, amikor kifogyunk a vajból, vagy amikor anya hetekre elhúz.

Megvárja, míg magamhoz térek. Úgy merülök el a szemében, mint egy kavics a' örvénylő folyóban.

– Anyukád a múlt hónapban írt nekünk, Carey. Azt írta, nem tud tovább gondoskodni rólad és a testvéredről...

– Ez hazugság. Ő nem hagyna el soha!

– Minket kért meg, hogy közbelépjünk – folytatja, figyelmen kívül hagyva a kitérésemet. – Jöttünk volna hamarabb is, de nehéz volt megtalálni titeket. Elég jól tudtok rejtőzködni.

– Nem!

Egy a mélyben rekedt sírást próbálok útjára engedni, kiszabadítani és elválasztani magamtól, úgy, ahogy a pihe válik el a pitypangról a szélben. És akkor hirtelen, amikor a' érzés kiszabadul, rögtön a' arcomra is fagy. Kihúszom magam. Jégcsap vagyok, csúszós, hideg, áthatolhatatlan és fegyelmezett.

– Valamit félre tetszett érteni. Anya nem hagyna minket magunkra, így... állandó jelleggel. Bizonyára téved.

Mindhárman hátraugrunk, de nem vagyunk elég gyorsak. Nessa gyomrának tartalma Mrs. Haskell csini cipőjén landol. És bár a könnyekhez, a dermedt arcokhoz lehet, ilyesmihez tutira nincs hozzászokva. Mrs. Haskell hirtelen

felemeli a kezét, én meg gondolkodás nélkül az arcomhoz emelem a karom.

– Jaj, istenem, szívem, nem...

– Csak hagyjon minket békén! – csattanok fel. – Bár csak sose találtak volna ránk!

Szavak nélkül is rájött még egy titkomra, és utálok őt ezért. Mindkettőjüket utálok.

A pillantása szinte égeti a hátamat, ahogyan Nessát egy vödörhöz vezetem. Egy tiszta rongyot mártok a vízbe, és megtörlöm vele a húgom száját, remegő tekintete úgy cikázik köztem és köztük, mint egy ijedt kisnyuszié. A férfi arrébb sétál, vállalai megremegnek. Cigarettdobozt húz ki a zsebéből, a celofánborítás pontosan úgy zizeg a ujjai alatt, mint a vajkaramella csomagolása.

Azonnal szedd össze magad Carey Violet Blackburn! Hozd ezt rendbe!

– Megijesztették a kishúgomat – mondom, és a hangom leginkább egy kígyó sziszegéséhez hasonlít. – Nézzék! Anya holnapra már itthon lesz. Miért nem jönnek vissza később, és akkor megbeszélhetik ezt vele.

Úgy beszélek, mint egy felnőtt, egész meggyőző a érvelemem, ha engem kérdezel.

– Ne haragudj, Carey, de nem tehetem. Tennessee állam törvényei tiltják, hogy két kiskorú felügyelet nélkül éljen.

Belemártok még egy rongyot a vízbe, és odanyújtom Mrs. Haskellnek, majd egy kidőlt fa kérgére ülök le. Nessát a ölembe vonom, a karomat erősen a dereka köré fonom, nem törődve azzal a fanyar szaggal, ami átvette a egy órája még édes napsütésillatot. A teste olyan puha, mintha

egy rongybabát tartanék a karomban. Mintha már feladta volna.

– Láthatnám azt a levelet hölgy'm?

Mrs. Haskell visszasétál a' asztalhoz, és átpörget egy csomó papírt, majd egy olyan lappal a kezében tér vissza, ami úgy néz ki, mintha a' én jegyzetfüzetemből tépték volna ki. Még ilyen távolságból is felismerem anya karcos kézírását. Kitépem a lapot a kezéből, elfordulok tőle, és olvasni kezdem.

Tisztelt Címzett!

A lányaim, Carey és Jenessa Blackburn ügyében írok Önöknek...

Csak eddig jutok, és máris vízesésszerűen ömleni kezd a könny a szememből. A kézfejemmel törölöm le, és azt tettetem, nem érdekel, hogy mindenki engem bámul.

– Megtarthatnám ezt, hölgy'm?

A választ meg sem várva hajtom össze a levelet kisebb és kisebb négyzetekre, majd elsüllyesztem a papírt a zsemben.

Mrs. Haskell bólint.

– Ez csak egy másolat. Az eredeti levél a hatósági nyilvántartásban van. Szükségünk lesz rá a kihallgatások során, amikor az ügyetek bíróság elé kerül.

A férfira szegezem a tekintetem, aki a padon ül, és minket figyel; átkacsint a dohányfüst rácsszerkezetén, alakját a lemenő nap világítja meg.

– Tudom, ki ő, és nem fogunk vele menni.

– A Gyermekvédelmi Hivatal az ő felügyelete alá helyezett titeket.

– Tehát nincs más választásunk, igaz?

– Van választásod, Carey. Ha megtagodod, hogy velem menjetek, elhelyezhetünk titeket nevelőszülőknél. Két nevelőszülőnél. Kevés befogadó családunk van, és jelen pillanatban nincs is olyan, amely mindkettőtöket be tudna fogadni. És tekintettel a testvéred állapotára...

– Ő nem retardált, vagy ilyesmi. Egyszerűen csak nem beszél.

– A problémája akkor is különleges bánásmódot igényel. Jenessának már találtunk egy helyet, de a körülmények nem megfelelők ahhoz, hogy ott mindkettőtöket befogadjanak.

Nessa a szájába veszi a hüvelykujját, izzadt hajtincsei függönyként hullanak a' arcába. Meg sem próbálja félresöpörni őket, a szokásos csöndjébe burkolózik.

– Nem hagyhatom őt egyedül idegenekkel.

– Én sem hiszem, hogy ez lenne a legjobb megoldás. Mindig igyekszünk rokonoknál elhelyezni a gyermekeket, ha ez lehetséges. Tekintettel arra, hogy Jenessa és közted milyen erős a kötelék, azt gondolom, súlyos trauma lenne számára, ha elszakítanánk tőled. Ez már így is éppen elég megpróbáltatás neki.

Megint a férfira pillantok a padon. A férfira, akit nem ismerek, és akit alig ismertem fel. A szökésen gondolkodom, amit talán már akkor meg kellett volna tennünk, amikor láttuk őket közeledni. De nincs pénzünk, nincs hová mennünk. Nincs autónk, mióta anya elhajtott velem, és itt sem maradhatunk már. Tudják, hogy itt vagyunk. Minden tudnak.

Azon gondolkodom, hogy elmondom a nőnek azt, amit anya mesélt róla. Mert ha tudná, milyen ember ez

a férfi, biztosan nem engedne el vele, de Nessre pillantok, és mintha máris halványodna a' alakja előttem...

Nem hagyhatom magára a húgomat.

– Mennyi időnk van?

– Éppen elég arra, hogy összepakoljátok a holmitokat. A testvéred cuccait is össze kell szedned.

Magunkra hagy még picit a késő délutáni napsütésben, amely úgy pettyezi a' erdő talaját, mint mindig, mint minden eddigi késő délután; mintha nem változott volna semmi. Nézem, ahogy elindul a szemeteshez a' összecsucskható asztal mellett, majd visszasétál hozzánk. Két csillogó felületű, fekete szemeteszsákot nyújt felénk, amelyek pont ugyanúgy vannak összehajtvva, mint anya levele. Kikúszok Jenessa alól, leteszem őt a helyemre, és mindkét zsákot addig rázom, amíg el nem érik a végleges méretüket. Mind megtorpanunk, amint egy sereg madár röppen fel riadtan a műanyag természetellenes zajára.

– Csak a legszükségesebbeket csomagold el! Majd elküldünk valakit, hogy összeszedje a többit.

Bólintok, örülök, hogy a lakókocsi felé fordíthatom a tekintetemet, még mielőtt a' arcom újra felforrósodik. Hogy tehetette ezt velünk anya? Hogy hagyhatott minket magunkra, anélkül, hogy megmagyarázta volna, anélkül, hogy legalább elbúcsúzott volna?

A dühöm iránta olyan gyülékony, mint a benzin. Láng-ra kapok Jenesséért, aki jobbat érdemel, mint ez, jobbat egy elcseszett, drogos anyánál, jobbat ennél a káosznál, ami úgy talál meg minket mindig, mint valamiféle szörnyű kiütés.

Ness a sarkamban van. Kinyitom a lakókocsi ajtaját, a zsanérok fájdalmasan nyikorognak utánam. Ezt a' ezer-

éves tragacsot neveztük otthonunknak, mióta a' eszemet tudom, és mióta Nessa a' eszét tudja.

Körbepillantok, egy pillanatra feloldódom a rumliban, a szétszórt ruháinkban, a bab levétől foltos tányérjainkban, és először Nessa holmiját pakolom össze.

A kempingágyon ül mozdulatlanul, még akkor sem ugrik fel, amikor megragadom a legközelebbi könyvet, a' egyik *Micimackó*ját, és lecsapok vele egy a mosogatótálcán átmasírozó csótányt. Folyóvíz hiányában a mosogató teljesen haszontalan volt, egészen addig, míg el nem kezdtem ide halmozni a tányérokat és a bögréket. Anya sosem akarta bevezetni a vizet, mondván, ahhoz, hogy vizünk legyen, közel kell lennünk egy kempingező helyhez, közel kell lennünk a többiekhez, a' idegenekhez a kíváncsiskodó tekintetükkel.

Minden, ami Nessa, az a rózsaszín valamelyik árnyalata. Elcsomagolom a kopott topánkáját, a világos rózsaszín tornacipőjét, a neon rózsaszín hosszú ujjú pólóját, a piros és pink csíkos felsőjét, és még egy pólót, amire Hamupipőke van rávasalva. Elteszem a tartalék alsóneműket és atlétákat; egyet alulra, egyet felülre – ahogy anya szokta mondani, amikor nyavalygunk miatta. Nessa farmerja apró, a' anyaga már megfáradt, szinte szétbomlik a kezemben, és ebbe is belesajog a szívem.

Amikor megtelik a' ő zsákja, a' enyémbe csempésem be a rongybabáját, a' egykezü Teddy maciját és a plüsskutyáját. Aztán a *Micimackó*-könyveit. Fésűt és hajgumit. Felülre a' én farmeremet hagyom, elteszek még egy újabb pólót, két atlétát, fehérneműt, és a' egyetlen pár cipőmet – azt a vackot leszámítva, ami most a lábamon van –, egy cowboycsizmát, amit egy garázsvásáron szereztünk a városban;

a' orrát papírzsepivel tömtük ki, hogy valamennyire jó legyen a lábamra.

A legtöbb ruhám inkább kicsi már rám, mióta tavaly hirtelen óriásit nőttem. Ennek most kifejezetten örülök, mert ez azt jelenti, hogy több hely marad Jenessa cuccainak. Nekem nincs szükségem túl sok dologra. Nincsenek játékaim, plüssállataim. Hátrahagytam a gyerekkoromat azon a éjszakán, amikor anyu idehurcolt minket. A' összes holmim egy jegyzetömb, amit a kupac tetejére pakolok, miközben eszembe jut a legdrágább kincsem: a hegedűm, amelyen anya abban a' évben tanított meg játszani, amikor idejöttünk a Százholdas Pagonyba.

Anya egy szimfonikus zenekarban játszott, mielőtt megismerte apát. Elrakom a' albumot is, amely tele van újságkivágatokkal anya fellépéseiről; a vázlatfüzetem tetejére teszem, majd szorosra húzom a hegedűm húrjait. A zsák szinte kipukkad, mire végzek a pakolással. Sokkal jobban jártunk a szemeteszsákkal, mintha bőröndbe kellett volna pakolnunk, nem mintha lenne bőröndünk.

Mielőtt még szólíthatnám, Mrs. Haskell megjelenik, és én átnyújtom neki a zsákot, amely szinte teljesen maga alá temeti őt. A férfi felpattan, hogy a segítségére siessen, megint farkasszemet nézünk, miközben a zsákot a vállára veti. Ugyanezt teszi a másodikkal is.

– Kaphatnék még egy zsákot, hölgy'm?

Mrs. Haskell engedélyt ad. A harmadik zsákot tankönyvekkel, az Emily Dickinsonommal, a Tagorémmal, a Tennysonommal és a Wordsworthömmel töltöm meg elképzelhetetlenül nehézre. A férfira nézve, más esetben biztos jót kuncogtam volna, úgy cipelte a zsákokat, mint valami fonák mikulás. A szemét mikulása.

Szóttlanul teszi le őket Mrs. Haskell elé.

Visszamegyek, és kiszedem Nesst a' ágyból. Óvatosan kihúszom a hüvelykujját a szájából. Az ajkai még egy ideig O alakot formáznak, majd a hüvelykuj újra visszavándorol oda, ahonnan elvettem.

– Görbék lesznek a fogaid, tudod.

Rám bámul, végigfolyik egy álmos nyálcsík a' arcán; megölelem, mielőtt felsegíteném, és a' ajtóhoz mennénk.

– Ugorj a hátamra!

Leguggolok előtte, és ő lassan felmászik rám.

– Kapaszkodj erősen, jó?

A nap sugarai feloldódnak, szétolvadnak a fák között, de anya még mindig nem jön. Úgy pásztázom a Százholdas Pagonyt, mintha lenne bármi esély rá, hogy hirtelen megjelenik egy barna zacskóval a kezében, és megment minket, de hiába.

A férfi veszi át a' irányítást, Mrs. Haskell pedig a' orra alatt motyog valamit, miközben a kiálló gyökerek és a süllyedő sárfoltok között egyensúlyozik. Mi is utánuk megyünk. Messze van még a főút, és ha ebbe a' irányba indulunk, még dupla annyit kell majd gyalogolnunk.

– Erre, hölgy'm – mondom, és feljebb húzom magamon Nessát, majd átveszem a' irányítást, nem törődve a férfi meredt tekintetével, amint elballagok mellette.

A fák lombkoronáját figyelem, amelyek már a naplementét csiklandozzák, és a madarakat, amelyek ijedten csivitelnek a lépteink nyomán. Egy percre lehunyom a szemem, hogy emlékké növessem ezt a pillanatot, olyanná, amely örökre kitörölhetetlenné válik majd a' emlékezetemből. Bezártam volna a lakókocsit, de nem tudom, ki-

nél lehet a kulcsa, Nessánál és nálam soha nem volt, csak belülről tudtuk bezárni a' ajtaját egy retesszel.

Anyánál van a kulcs, és ha már nem jön vissza, annyit igazán megtehetett volna, hogy itt hagyja nekünk. És akkor hirtelen beugrik: a' öreg hikori, száz méterre a tisztástól. Emlékszem a nyolcéves magamra, ahogy a' anya nyakában fityegő sárgaréz kulcsot bámulom, ami meg-megcsillant a napfényben.

– Ez lesz a tartalék, és ha valaha szükséged lesz rá, itt megtalálod. Érted?

A fa egyik mélyedésébe helyezte a kulcsot, ami úgy bújt meg ott, mintha elvarázsolták volna.

Most már biztonságban érzem magam, hogy tudom, a kulcs még mindig ott van.

Ez az én titkom.

Ha valaha szükségem lenne rá, ha Ness és én visszajövünk, a kulcs itt fog várni ránk.